

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 21 lipca 2020 r.

Poz. 5991

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.455.2020.22

WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 20 lipca 2020 roku

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713)

orzekam

nieważność uchwały nr XXV/218/2020 Rady Miejskiej w Kleczewie z dnia 16 czerwca 2020 r. zmieniającej Uchwałę Nr VII/76/99 Rady Miejskiej w Kleczewie z dnia 14 kwietnia 1999 r. w sprawie sprzedaży lokali mieszkalnych w blokach komunalnych położonych w Kleczewie, oraz przyznania pierwszeństwa w nabywaniu tych lokali przez ich najemców - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

W dniu 16 czerwca 2020 r. Rada Miejska w Kleczewie podjęła uchwałę nr XXV/218/2020 zmieniającą Uchwałę Nr VII/76/99 Rady Miejskiej w Kleczewie z dnia 14 kwietnia 1999 r. w sprawie sprzedaży lokali mieszkalnych w blokach komunalnych położonych w Kleczewie, oraz przyznania pierwszeństwa w nabywaniu tych lokali przez ich najemców.

Uchwałę podjęto na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 1, art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713) oraz art. 13 ust. 1, art. 28, art. 34 ust. 6, art. 68 ust. 1 pkt 7 oraz art. 70 ust. 2 i ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 65).

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 22 czerwca 2020 r.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził co następuje:

Uchwałą nr XXV/218/2020 z dnia 16 czerwca 2020 r., zwaną dalej „uchwałą”, Rada Miejska Gminy Kleczew postanowiła wprowadzić zmiany w uchwale nr VII/76/99 Rady Miejskiej w Kleczewie z dnia 14 kwietnia 1999 r. w sprawie sprzedaży lokali mieszkalnych w blokach komunalnych położonych w Kleczewie, oraz przyznania pierwszeństwa w nabywaniu tych lokali przez ich najemców, zwaną dalej „uchwałą zmienianą”.

W myśl § 4 uchwały: „Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego”. W ocenie organu nadzoru regulacja ta, w zakresie w jakim przewiduje obowiązek ogłoszenia uchwały w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego, uzależniając od tego faktu termin wejścia w życie, w sposób istotny narusza prawo, tj. art. 13 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461), zwanej dalej „u.o.a.n.”.

Zgodnie z art. 13 u.o.a.n. w „wojewódzkim dzienniku urzędowym ogłasza się: 1) akty prawa miejscowego stanowione przez wojewodę i organy administracji niezespolonej; 2) akty prawa miejscowego stanowione przez sejmik województwa, organ powiatu oraz organ gminy, w tym statuty województwa,

powiatu i gminy; 3) statuty związków międzygminnych, statuty związków powiatów oraz statuty związków powiatowo-gminnych; 3a) statuty związków metropolitalnych; 4) akty Prezesa Rady Ministrów uchylające akty prawa miejscowego stanowione przez wojewodę i organy administracji niezespolonej; 5) wyroki sądu administracyjnego uwzględniające skargi na akty prawa miejscowego stanowione przez: wojewodę i organy administracji niezespolonej, organ samorządu województwa, organ powiatu i organ gminy; 6) porozumienia w sprawie wykonywania zadań publicznych zawarte: a) między jednostkami samorządu terytorialnego, b) między jednostkami samorządu terytorialnego i organami administracji rządowej; 7) uchwały budżetowe gminy, powiatu i województwa oraz sprawozdanie z wykonania budżetu gminy, powiatu i województwa; 8) obwieszczenia o wygaśnięciu mandatu wójta (burmistrza, prezydenta miasta) oraz o rozwiązaniu sejmiku województwa, rady powiatu lub rady gminy; 8a) rozstrzygnięcia nadzorcze dotyczące aktów prawa miejscowego stanowionych przez jednostki samorządu terytorialnego; 9) statut urzędu wojewódzkiego; 10) inne akty prawne, informacje, komunikaty, obwieszczenia i ogłoszenia, jeżeli tak stanowią przepisy szczególne”.

Badana uchwała, w ocenie organu nadzoru, nie zalicza się do żadnej z powyższych kategorii aktów prawnych. W szczególności nie może zostać uznana za akt prawa miejscowego.

Wyjaśnić należy, iż brak jest legalnej definicji aktu prawa miejscowego. Ustawodawca konstytucyjny zalicza je do źródeł powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły (art. 87 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.; Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.). Zgodnie z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy samorządu terytorialnego, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Ustawodawca może wprost przesądzić, iż dany akt jest aktem prawa miejscowego. Brak takiego postanowienia nie oznacza jednak, iż danemu aktowi należy automatycznie odmówić takiego charakteru.

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowane jest stanowisko, iż akt prawa miejscowego to taki akt, który zawiera co najmniej jedną normę o charakterze generalnym i abstrakcyjnym (por. wyrok NSA z dnia 18 lipca 2006 r., sygn. akt I OSK 669/06; CBOSA). Charakter generalny mają zaś te normy, które odnoszą się do pewnej kategorii potencjalnych adresatów, a nie do indywidualnie oznaczonego podmiotu. Abstrakcyjność normy wyraża się natomiast w tym, że zakazywanie, nakazywanie bądź uprawnienie ma mieć miejsce w pewnych powtarzalnych okolicznościach a nie w konkretnej sprawie. Tym samym normy te mogą zostać wykorzystane w nieograniczonej liczbie przypadków (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 10 września 2008 r., sygn. akt IV SA/Po 256/08; wyroki WSA w Krakowie z dnia 21 lutego 2011 r., sygn. akt II SA/Kr 1453/10, oraz z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. akt II SA/Kr 1686/11; wyrok NSA z dnia 18 lipca 2006 r., sygn. akt I OSK 669/06; CBOSA).

Badana uchwała jest uchwałą zmieniającą, podjętą w oparciu o przepisy ustawy szczególnej jaką jest ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 65). Jej zakres przedmiotowy obejmuje nowelizację dwóch przepisów uchwały zmienianej, w tym § 3, który odnosi się do wyrażenia zgody przez Radę Miejską w Kleczewie „na udzielenie bonifikat od ceny sprzedaży lokali mieszkalnych wraz z gruntem, o których mowa w niniejszej uchwale (...)” (§ 1 ust. 1 uchwały). Upoważnienie do podjęcia działań uchwałodawczych przez radę gminy w tym zakresie zawarte jest w przepisie art. 68 ust. 1 pkt 7 ustawy o gospodarce nieruchomościami, w myśl którego: „Właściwy organ może udzielić bonifikaty od ceny ustalonej zgodnie z art. 67 ust. 3, na podstawie odpowiednio zarządzenia wojewody albo uchwały rady lub sejmiku, jeżeli nieruchomość jest sprzedawana: (...) 7) jako lokal mieszkalny”. Stosownie do zapisów art. 68 ust. 1b ustawy o gospodarce nieruchomościami: „W zarządzeniu wojewody albo uchwale rady lub sejmiku, o których mowa w ust. 1, określa się w szczególności warunki udzielania bonifikat i wysokość stawek procentowych. Zarządzenie wojewody albo uchwała rady lub sejmiku stanowi akt prawa miejscowego lub może dotyczyć indywidualnych nieruchomości”. W ocenie organu nadzoru przedmiotowa regulacja, wprowadzana mocą § 1 ust. 1 uchwały, nie ustanawia norm o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, które przesądzałyby o tym, że uchwała jest aktem prawa miejscowego. Nadawane mocą tego przepisu brzmienie § 3 uchwały zmienianej, wyrażające zgodę Rady Miejskiej w Kleczewie na udzielenie bonifikat od ceny sprzedaży oraz określające warunki udzielania bonifikat i wysokość stawek procentowych, wyraźnie odnosi się do „lokal mieszkalnych wraz z gruntem, o których mowa w niniejszej uchwale”, a zatem dotyczy konkretnie wskazanych nieruchomości. Wyjaśnić bowiem należy, że rada w § 1 uchwały zmienianej sformułowała zamknięty katalog indywidualnie oznaczonych lokali mieszkalnych w budynkach wielorodzinnych położonych w Kleczewie przy ul. 11 Listopada, na sprzedaż których – wraz z równoczesną sprzedażą ułamkowej części gruntu –

wyraża zgodę. Zgoda ta została udzielona w oparciu o przepis art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym.

Ponadto mocą § 1 ust. 2 ocenianej uchwały rada postanowiła zmienić § 4 uchwały zmienianej i nadać mu następujące brzmienie: „W przypadku rozłożenia ceny sprzedaży lokali mieszkalnych na raty, stosuje się oprocentowanie umowne, nie niższe niż 5% w stosunku rocznym”. Uchwalając ten przepis rada działała w oparciu o upoważnienie zawarte w art. 70 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami: „Wojewoda w stosunku do nieruchomości stanowiących przedmiot własności Skarbu Państwa, a rada lub sejmik w stosunku do nieruchomości stanowiących odpowiednio przedmiot własności gminy, powiatu lub województwa, mogą wyrazić zgodę na zastosowanie, innej niż określona w ust. 3, stopy procentowej” (przywołany tu ust. 3 wprowadza zasadę, że „rozłożona na raty niespłacona część ceny podlega oprocentowaniu przy zastosowaniu stopy procentowej równej stopie redyskonta weksli stosowanej przez Narodowy Bank Polski”). W ocenie organu nadzoru również i w odniesieniu do przedmiotowej regulacji uchwały nie sposób przyjąć, że jest ona nośnikiem norm o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, które pozwalałyby przypisać uchwale charakter aktu prawa miejscowego. Zdaniem organu nadzoru także w tym przypadku przyjąć należy, że przepis § 4 uchwały zmienianej, zgodnie z brzmieniem nadawanym mu mocą § 1 ust. 2 ocenianej uchwały, dotyczy konkretnie oznaczonych w uchwale zmienianej nieruchomości. Wskazuje na to umiejscowienie tego przepisu w uchwale zmienianej, której zakres przedmiotowy regulacji ogranicza się do wymienionych w jej § 1 lokali. Jak słusznie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z dnia 10 kwietnia 2014 r. (sygn. akt II SA/Go 216/14; CBOSA): „W ramach kompetencji ustanowionej w art. 70 ust. 4 u.g.n., rada gminy upoważniona jest jedynie do wyrażenia zgody na zastosowanie innej niż przewidziana w ustawie stopy oprocentowania niespłaconej części rozłożonej na raty ceny nieruchomości, nie zaś do wprowadzenia generalnej możliwości stosowania wobec nabywców nieruchomości wchodzących w skład gminnego zasobu nieruchomości odmiennych stawek oprocentowania niespłaconej części rozłożonej na raty ceny nieruchomości. Rada Miejska nie miała więc uprawnienia do określenia w akcie prawa miejscowego generalnej i abstrakcyjnej możliwości zastosowania innych stawek oprocentowania niż określona w art. 70 ust. 3 u.g.n. Uchwała o wyrażeniu zgody ma charakter indywidualny i musi dotyczyć zbycia nieruchomości na rzecz konkretnego nabywcy. Na indywidualny i konkretny charakter aktu wyrażenia zgody jednoznacznie wskazuje treść art. 70 ust. 4 u.g.n. Niedopuszczalne w powyższym układzie było zastosowanie, zamiast aktu wyrażenia zgody, formy aktu o charakterze generalnym i abstrakcyjnym mającego skutki prawa powszechnie obowiązującego”.

Poza omówionymi wyżej delegacjami z art. 68 ust. 1 pkt 7 i ust. 1b oraz art. 70 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami, jako podstawę prawną obu uchwał (tj. ocenianej i zmienianej) rada wskazała także przepis art. 34 ust. 6 tej ustawy, w myśl którego: „Wojewoda w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa, a odpowiednia rada lub sejmik w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność jednostki samorządu terytorialnego, mogą przyznać, odpowiednio w drodze zarządzenia lub uchwały, pierwszeństwo w nabywaniu lokali ich najemcom lub dzierżawcom, z wyłączeniem nieruchomości, o których mowa w art. 57 ust. 1 i art. 60 ust. 1”. Delegację tę rada zrealizowała w § 2 uchwały zmienianej. Podkreślić należy stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wyrażone w wyroku z dnia 18 grudnia 2008 r. (sygn. akt II SA/Gl 956/08): „Uchwały podejmowane na podstawie art. 34 ust. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami nie mogą mieć charakteru generalnego. Uchwała taka nadaje uprawnienia, nie stanowi zasad gospodarowania mieniem. Jej przedmiotem są uprawnienia podmiotowe, a nie mienie. Na jej podstawie właściwa rada może rozszerzyć krąg podmiotów uprawnionych do pierwszeństwa w nabyciu lokalu. Skoro rozstrzygnięcie ma dotyczyć nadania uprawnień o charakterze podmiotowym, to adresaci takiego aktu winni być zindywidualizowani, daje to bowiem możliwość dokonania radzie, koniecznego przy przepisach uprawniających, wyważenia argumentów i oceny zasadności przyznania takiego uprawnienia”.

Ponadto w obu uchwałach (ocenianej i zmienianej) przywołano przepis art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, przy czym, w ocenie organu nadzoru, treść § 1 uchwały zmienianej wyraźnie wskazuje, że rada zrealizowała upoważnienie zawarte we wskazanym przepisie ustawy w części odnoszącej się do wyrażenia zgody na dokonanie przez wójta czynności zbycia (sprzedaży) określonych nieruchomości (lokali mieszkalnych) – do czasu ustalenia ogólnych zasad w tym zakresie w drodze aktu prawa miejscowego.

Podsumowując, w okolicznościach niniejszej sprawy, żaden z powołanych w podstawie prawnej uchwały przepisów ustaw nie pozwala na przyjęcie stanowiska, że uchwalone przez radę regulacje stanowią nośnik norm o charakterze generalno-abstrakcyjnym. Zauważyć należy, że rada słusznie zakwalifikowała uchwałę

zmienianą jako akt kierownictwa wewnętrznego, na co wskazuje zawarty w niej przepis § 8, w myśl którego: „Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia”. Uchwała ta nie została też opublikowana w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Zdaniem organu nadzoru nie ma podstaw, aby ocenianej uchwale przypisać odmienny charakter prawny niż uchwała zmieniana i uznać ją za akt prawa miejscowego.

Tym samym stwierdzić należy, że – wbrew przepisowi § 4 uchwały - brak jest podstaw do ogłoszenia uchwały w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego, jak również do określenia terminu wejścia w życie uchwały w sposób odwołujący się do dnia jej urzędowej publikacji.

Uchwała budzi zastrzeżenia organu nadzoru także w świetle art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w tym wywodzących się z zasadzonej w tym przepisie klauzuli demokratycznego państwa prawnego zasad: zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez niego prawa, niedziałania prawa wstecz (*lex retro non agit*) oraz określoności przepisów prawa.

W § 1 uchwały rada postanowiła: „W Uchwale Nr VII/76/99 Rady Miejskiej w Kleczewie z dnia 14 kwietnia 1999 r. w sprawie sprzedaży lokali mieszkalnych w blokach komunalnych położonych w Kleczewie, oraz przyznania pierwszeństwa w nabywaniu tych lokali przez ich najemców, zmienionej Uchwałą Nr XVI/177/2000 Rady Miejskiej w Kleczewie z dnia 15 lutego 2000 r. zmieniającą Uchwałą Rady Miejskiej w Kleczewie Nr VII/76/99 z dnia 14 kwietnia 1999 roku w sprawie sprzedaży lokali mieszkalnych w blokach komunalnych położonych w Kleczewie, oraz przyznania pierwszeństwa w nabywaniu tych lokali przez ich najemców, wprowadza się następujące zmiany: 1) Dla wniosków złożonych przez najemców przed wejściem w życie niniejszej uchwały oraz po dniu wejścia w życie niniejszej uchwały nie później niż do dnia 30 czerwca 2021 r. włącznie, udziela się bonifikaty w wysokości: (...)”. Jednocześnie w § 2 uchwały przyjęto, że „traci moc Uchwała Nr XXI/142/2012 Rady Miejskiej w Kleczewie z dnia 10 kwietnia 2012 roku o zmianie Uchwały Nr VII/76/99 Rady Miejskiej w Kleczewie z dnia 14 kwietnia 1999r. w sprawie sprzedaży lokali mieszkalnych w blokach komunalnych położonych w Kleczewie, oraz przyznania pierwszeństwa w nabywaniu tych lokali przez najemców”.

Wyjaśnić w tym miejscu należy istotę przepisów zmieniających. Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w doktrynie i orzecznictwie (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt III SA/Wr 317/12; CBOSA), przepisy zmieniające mają charakter niesamodzielny - nie służą bezpośrednio do wyrażania norm prawnych, lecz do wprowadzania zmian w obowiązujących przepisach merytorycznych. Niesamodzielny charakter przepisów zmieniających oznacza również, że mają one charakter jednorazowy (por. G. Wierczyński, Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz). Ich normatywny skutek wyczerpuje się w momencie ich wejścia w życie w postaci zmian, które one dokonują (zob. postanowienie TK z dnia 20 października 2008 r., K 21/07, OTK-A 2008 r. Nr 8, poz. 149). Nowelizowane przepisy otrzymują nowe brzmienie i od tej chwili samodzielnie regulują określone stosunki społeczne.

Ze specyfiką przepisów zmieniających korespondują stosowne reguły prawidłowej legislacji, wyrażone w „Zasadach techniki prawodawczej”, stanowiących załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), zwanych dalej „ZTP”. Zgodnie z zasadą wyrażoną w § 90 w związku z § 141 ZTP, nowelizuje się zawsze pierwotny tekst uchwały, a jeżeli wprowadzono do niego zmiany – tekst zmieniony. Jeżeli ogłoszono tekst jednolity uchwały, zmienia się ten tekst, a w przypadku gdy wprowadzono zmiany do tekstu jednolitego – zmieniony tekst jednolity. Ponadto z § 91 ust. 1 w związku z § 141 ZTP wynika, że nie nowelizuje się przepisów zmieniających inną uchwałą. Wyjątek od tej zasady przewidziany został w § 91 ust. 2 w związku z § 141 ZTP i pozwala on – w sytuacji, jeżeli jest to konieczne dla wyeliminowania rażącego błędu w przepisach zmieniających ogłoszonej uchwały - wyjątkowo znowelizować te przepisy w okresie ich *vacatio legis*.

W kontekście powyższych rozważań zauważyć należy, że w § 1 uchwały rada w sposób niepełny przytoczyła dotychczasowe nowelizacje uchwały zmienianej. Uchwała ta nowelizowana była przez Radę Miejską w Kleczewie kilkakrotnie, tj. uchwałą nr XVI/177/2000 z dnia 15 lutego 2000 r., uchwałą nr XX/137/2012 z dnia 13 marca 2012 r. oraz uchwałą nr XXI/142/2012 z dnia 10 kwietnia 2012 r. (ta ostatnia opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego z 2012 r. poz. 2286), podczas gdy rada powołała jedynie pierwszą z nich. W ocenie organu nadzoru pominięcie w § 1 uchwały niektórych uchwał nowelizujących uchwałą zmienianą, znacznie utrudnia ustalenie aktualnego brzmienia tego aktu, w szczególności zważywszy na odległą datę podjęcia uchwały zmienianej (14 kwietnia 1999 r.). Ponadto postanowienie zawarte w § 2 uchwały o utracie mocy obowiązującej uchwały zmieniającej

nr XXI/142/2012 z dnia 10 kwietnia 2012 r. należy ocenić jako niedopuszczalne w świetle § 91 ust. 1 w związku z § 141 ZTP.

Organ nadzoru zwraca także uwagę, że mocą § 1 ust. 1 uchwały rada postanowiła nadać nowe brzmienie przepisowi § 3 uchwały zmienianej, w którym uzależniono wysokość stawek procentowych bonifikaty od daty złożenia wniosku przez najemców, przy czym w ust. 1 pkt 1 oraz w ust. 2 pkt 1 mowa jest o „wnioskach złożonych przez najemców przed wejściem w życie niniejszej uchwały oraz po dniu wejście w życie niniejszej uchwały, nie później niż do dnia 30 czerwca 2021 r. włącznie”. Nie jest jasne, czy przez „niniejszą uchwałę” należy rozumieć ocenianą uchwałę zmieniającą, czy też uchwałę zmienianą. Inkorporowanie omawianej regulacji do uchwały zmienianej (a taka jest właśnie rola przepisu zmieniającego) wymusza stanowisko, że „niniejsza uchwała” stanowi uchwałę zmienianą, co jednak niekoniecznie musi pozostawać w zgodzie z *ratio legis* wprowadzanych zmian. Ponadto legalność takiego rozwiązania budzi uzasadnione zastrzeżenia w świetle zasad zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez niego prawa, jak również niedziałania prawa wstecz, zakotwiczonej w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z kolei przyjęcie wykładni celowościowej polegającej na uznaniu, że przez „niniejszą uchwałę” należy rozumieć ocenianą uchwałę, może prowadzić do istotnych wątpliwości interpretacyjnych omawianego przepisu, a to z uwagi na poczynione wcześniej uwagi wskazujące na wadliwe zredagowanie przepisu o wejściu w życie badanej uchwały (§ 4).

Organ nadzoru podkreśla, że przepisy prawa winny być jasne, to znaczy precyzyjne i komunikatywne. Wymaga tego ogólna zasada określoności przepisów prawnych, ukształtowana w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, a wyprowadzona przez ten Trybunał m.in. z klauzuli demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

W ocenie organu nadzoru wady prawne, jakimi obarczona została oceniana uchwała, powodują konieczność stwierdzenia jej nieważności w całości.

W tym stanie rzeczy, należało orzec jak w sentencji.

Pouczenie

1. Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

2. Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Łukasz Mikołajczyk
(dokument podpisany elektronicznie)

Otrzymują:

Rada Miejska w Kleczewie

Burmistrz Gminy i Miasta Kleczew